

Měl jsem spoustu knih, užitečných i neužitečných, veselých i smutných, nudných i zábavných. Také jsem měl spoustu obrazů, které hýřily barvami: krajiny, zátiší i portréty, na něž jsem se rád a často díval. Na podlaze mé pracovny ležel tlustý čínský koberec, na jehož modrém podkladu rozkvétaly teplé květy. V mém pokoji nebylo chladno v zimě ani horko v létě, a měl jsem dobrou ženu a nadanou dceru, která chovala králíky, i věrného psa, který v noci hlídal můj spánek.

Přestože jsem pověsil své hřebíkářské řemeslo na hřebík, a přestože čas plynul a zima se chýlila ke konci, zachvátila mne hluboká melancholie. Knihy mne přestaly bavit a znelíbilo se mi hledět na obrazy, jež byly stále tytéž, a ani květy na čínském koberci nevábily již mé oči. Kromě toho jsem upozoroval, že moje dcera je svéhlavá, žena občas vznětlivá a pes líný. Když se někdy večer u nás zastavili naši četní přátelé cestou z divadla či klubu, aby nás potěšili svým přátelstvím a zpěvem, nebavily mě jejich duchaplné řeči ani jejich písně jako dříve, když jsem ještě provozoval hřebíkářské řemeslo, ba ani nápoje, jež přinesli, mi nestoupaly opojně do hlavy jako dříve, nýbrž chutnaly hořce v mých ústech. Proto jsem často opustil společnost svých přátel a šel si lehnout, ale když jsem pohodlně ležel na svém pohodlném loži, spánek mi nezavřel oči. I ležel jsem s otevřenýma očima a naslouchal hlučnému veselí a zpěvu svých přátel, jenž pronikal skrze zdi ke mně, a všechno mi bylo jedno, jako bych se napil jedu.

Tak přišel březen a jednoho dne svítlo slunce oslnivé a sněhový škraloup začal roztávat, a navečer byla okna města modřejší než všechny sny mého mládí. Právě jsem

prohlížel obchodní papíry a hledal jakýsi daňový výkaz, aniž jsem jej našel, třebaže mé papíry byly v pořádku, jak se sluší na výrobce hřebíků. Rozzlobilo mě velice, že daňový výkaz zmizel, poněvadž jsem platil vysoké daně bez reptání – a pomýšlení na ně mě vzrušilo natolik, že jsem začal prohledávat všechny skříně a zásuvky, ba i příborníky, prádelníky a koše. Tak jsem zpřeházel i prádelník své ženy, aniž jsem našel, co jsem hledal. Zato místo postrádaného daňového výkazu jsem ke svému údivu našel pod prádlem své srdce<sup>3</sup>, které tam moje žena v roztržitosti schovala, a po celá dlouhá léta po něm ani nevzdychla. Byl jsem nesmírně dotčen, i vzal jsem to značně seshlé a na houžev ztuhlé srdce do dlaně, běžel k ženě a žádal ji o vysvětlení, hořce vyčítaje:

„Je to div, jestli mám neustále pocit, jako bych ležel na dně studny, a v prsou – právě nad žaludkem – mám prázdnotu, když jsi schovala moje srdce a docela na ně zapoměla, až se na něm usadil prach i mezi prádlem a starými dopisy v zásuvce tvého prádelníku?“

Žena na mne něžně pohlédla a pravila:

<sup>3</sup> Autor má na mysli orgán, společný všem lidem, který se střídavě rozšiřuje a zase smršťuje a tak reguluje krevní oběh v lidském těle. Podle všech dosavadních výzkumů člověk umírá v okamžiku, kdy je tento orgán z jeho těla odstraněn. Nemůže tedy existovat žádné oddělené srdce, *anomalie*. Příběh je nicméně postaven na přemístování srdce z místa na místo, z prádelníku pod polštář, dokonce do dámské kabelky, takže bychom museli chtít nechtě pochybovat o autorově pravdomluvnosti, pokud bychom si tento fakt ovšem nevykládali rozmarnou *poetickou* svobodou, jaká je degenerovanému duchu vlastní. Autor se v celém tomto srdečním příběhu zřejmě uchýlil k nezdařené *symbolice*, a proto je zbytečné si jí nadále všimnout.